

3. Največji čudež

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

7. Nov. 2020

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Ta nadnaravna pustolovščina za služenje Delu, povezana z administracijo centrov, je ob pripetljaju v Moncloi za božič 1943 bila v nemajhni nevarnosti. To krhko človeško orodje še ni bilo prekaljeno v preizkušnjah, toda od tam bo pognala bodoča moč in rodovitnost

apostolata vseh apostolatov. Kot je obljubil oče, se je klavrno stanje gospodinjskih prostorov in pripomočkov v študentskem domu kmalu izboljšalo. V januarju 1944 so se končala obnovitvena dela in zidarji so hišo zapustili. V istem času so opustili tudi stanovanje na Ulici Núñez de Balboa, tako da je bilo mogoče osredotočiti pozornost na druge centre.

Oče je še naprej pozorno spremljal korake in napredek administracije. Včasih je svojim hčeram naročil, naj zviijejo jadra in se izogibajo nevarni zagnanosti, kajti »najboljše je sovražnik dobrega«, kot se glasi ljudski rek.^[1] Včasih pa jih je, prav obratno, moral spodbosti, da ne bi zaspale na lovorikah. Vse v zvezi s kuhinjo je bilo področje, ki se mu je zdelo posebej pomembno, kajti morebitno slábo delovanje kuhinje bi neugodno vplivalo na apostolat in na

celotno obratovanje študentskega doma.^[2]

To dolgotrajno prizadevanje, da bi delovanje administracije doseglo sprejemljivo raven, se je vleкло leta in leta. V veliki meri zato, ker ni bilo na voljo niti ustreznih sredstev niti potrebnih izkušenj. Bilo je očitno, da zaposlene v gospodinjstvu, ki so jih najeli, največkrat niso bile usposobljene za delo in jih je bilo treba od vsega začetka učiti osnovnih pojmov o domačih opravilih. Da bi iz tega gospodinjskega kadra nastala učinkovita ekipa, je bila potrebna povezanost in strokoven pristop, še boljše pa bi bilo, ko bi osebje pri tem gnala višja načela. V apostolatu vseh apostolatov je, povedano na kratko, zijala ogromna praznina: potrebne so bile ženske, ki bi bile z dušo in telesom na strokoven način predane specifični nalogi upravljanja z gospodinjstvom centrov Opus Dei.

Preden so se nekatere izmed zaposlenih odločile, da to gospodinjsko delo spremenijo v poklicno pot svojega posvečevanja in apostolata v Opus Dei, so minila približno štiri leta.

Tudi ta srečna etapa je imela svoj izvor v obdobju »katastrof«. Kmalu po začetku šolskega leta, ko je bilo stanovalcev kakšnih sto, se je skupina baskovskih gospodinjskih pomočnic razočarana vrnila nazaj v svoje kraje. Jožefmarija se je brž odpravil na obisk h generalni predstojnici Kongregacije domačega služenja.^[3] Predstojnice ni bilo, je pa svoj položaj predstavil sestri Carmen Barrasa in ta je obljubila, da v kratkem pošlje pomoč.^[4]

K sreči je redovnica ravno izvedela, da je bila Dora, sicer zaposlena pri vojvodskem paru de Nájera, v tistih dneh prosta. Bila je res izjemno dekle in sestra Barrasa je bila Jožefmariju

resnično pripravljena narediti uslugo. Govorila je z Doro in jo z vso vztrajnostjo spodbujala. Četudi je ni uspela prepričati, pa je vsaj dosegla, da je šla za kratek čas delat v Študentski dom Moncloa.

S parom kovčkov v rokah in lepo oblečena se je pojavila v Moncloi, kjer jo je sprejel nekoliko presenečen pogled Encarnite Ortega. Potem ko ji je povedala, da jo pošilja sestra Barrasa, je na kratko povzela svoj delovni življenjepis. Stara je bila 29 let, njeno ime je bilo Dora del Hoyo, rodila se je v vasi Riaño v provinci León, delala pa je v različnih zasebnih hišah, v zadnjem času pri vojvodskem paru de Nájera. (Ni pa Dora povedala tega, da če je že prišla, je to storila zato, da ne bi pustila na cedilu redovnice, ki jo je poslala; pa tudi tega ne, da se je nameravala prav kmalu vrniti k zakoncema de Nájera.)^[5]

Kakor hitro se je Dora sprehodila skozi prostore, namenjene administraciji, ji je brez posebnih pojasnil postalo jasno, koliko dela je tam čakalo in kolikšno je bilo pomanjkanje delovne sile. Novi prišlekinji so se prav zasmilile tiste mlade ženske, ki so se utapljale v delu, okoli sebe pa imele neizkušene gospodinjske pomočnice. Plača je bila skromna, spalnice za gospodinjsko osebje skupne, kot je bilo takrat običajno, in vse se je štelo na stotine: perilo, ki ga je bilo treba oprati, in obroki, ki jih je bilo treba pripraviti in postreči. In vse to – čemu?

Nezavedno jo je morala tam zadržati tiha lekcija tistih deklet v administraciji, ki so se z veseljem in plemenitostjo posvečale garaškemu delu, da bi služile neznanim študentom. In to je bilo tisto, kar je Doro spodbudilo: njeno sočutje, imela je zelo veliko srce. Kadar je poleti prišel čas žetve, je ponavadi

prosila za dovoljenje, da bi šla na podeželje pomagat svojim domačim pri poljedelskih opravilih, medtem ko je družina, pri kateri je bila zaposlena, odšla na letovanje.^[6]

Ko se je bilo treba preobleči, je prestala prvo ognjeno preizkušnjo. Ker je bila navajena na čisto, lepo zlikano uniformo s čipkami, kakršno so nosile služkinje v premožnih aristokratskih hišah, jo je obšel precej nenavaden občutek, ko si je ogrnila haljo, ki ji ni prav nič pristajala.

»Prav, danes ostanem in pomagam, kolikor le morem, jutri pa odidem od tod,« si je mislila Dora.^[7] Prišla je nedelja in odpravila se je k dobri redovnici, da bi ji sporočila, da bo to službo pustila. Sestra Barrasa, ki je slutila Dorino namero, pa se ji je spretno izmikala. Tako se je dogajalo, da je iz tedna v teden prelagala

priložnost, ko bi lahko prekinila z delom.

Zaradi poklicne časti je odlašala z odločitvijo, da se dokončno poslovila od tistega študentskega doma. Dora je bila zares božji dar, kot pravi Encarnita, presenečena nad njenimi krepostmi in gospodinjskimi veščinami: »Dora je imela zlato srce in delala z božansko spretnostjo: obvladala je likanje, čiščenje oblek, šivanje; pri pospravljanju je brezhibno skrbela za čistočo; pri mizi je stregla brez najmanjšega spodrsaljaja; na kuhanje se je res dobro spoznala. Poleg tega je bilo njeno vedênje spoštljivo, naravno, in znala je druga dekleta učiti z avtoriteto, a istočasno z veliko obzirnostjo. Res je, da je imela močan karakter, vendar se je tudi borila, da bi se obvladala.

Ko smo se odločile, da prvič prevzamemo nase pranje perila, je

Dora predlagala, da bi naškrobile sprednje dele vseh srajc, kar je bila takrat zadnja moda. Tudi brez likalne mize ji je uspelo organizirati delo tako, da je izkoriščala proste trenutke: nekaj časa popoldne in še malo zvečer, in za to je uporabila kar mize v jedilnici ter kuhinjsko ploščo. Druga dekleta, ki tega niso znale, je učila te spretnosti in zamisel je med stanovalci požela val navdušenja. Hiša ji je tako prirasla k srcu, da se je odločila ostati do konca šolskega leta.«^[8]

Kakor hitro je bilo gospodinjstvo organizirano in je administracija študentskega doma delovala brez večjih zapletov, je oče, ki jih je obiskoval vsak teden, svoje hčere spodbudil, naj zaposlenim gospodinjskim pomočnicam omogočijo še globljo duhovno rast. Kajti morda bi Bog v svoji dobroti nekaterim lahko naklonil možnost, da s to strokovno dejavnostjo

nadaljujejo kot vernice Dela. »Od tistega trenutka dalje,« pripoveduje Encarnita, »je bil Dorin duhovni poklic namen mnogih ur naše molitve in našega dela; naš oče je zanj molil že dalj časa.«^[9]

Leta 1945 je bil v Bilbau odprt Študentski dom Abando in prostovoljno sta se za delo v tamkajšnjem gospodinjstvu ponudili Dora del Hoyo in Concha Andrés. Obe sta 18. marca 1946 očeta pisno zaprosili za sprejem v Opus Dei. Pošto je prejel naslednji dan, na praznik sv. Jožefa, in po očetovih besedah »sta bili tisti dve pismi najlepše darilo, ki ga je kadarkoli dobil za svoj god«.^[10]

Ko sta se Dora in Concha Andrés na poti v center Los Rosales^[11] ustavili v Madridu, si Concha ni mogla kaj, da ne bi očetu iskreno zaupala svoje zaskrbljenosti. Hodili sta na učne ure latinskega jezika, toda latinščina je

presegala njune zmožnosti, zanju je bilo to nekaj neznosnega. Oče jima je z nasmehom povrnil mir: ***Hči moja, ne skrbi. Če ti ne gre, ti ni treba govoriti latinsko.***^[12]

Poleti 1946 so se v hiši Los Rosales zbrale prve *numerarije pomočnice*:^[13] Dora, Concha, Antonia Peñuela, Rosalía López in Julia Bustillo.^[14] Končno je oče dočakal polni razvoj druge komponente Dela: ženske! Koliko naporov in trpljenja. To je bil pravi čudež: ***največji čudež, ki ga je Gospod naredil v svojem Delu, in ni jih naredil malo.***^[15]

Vse svoje življenje je na to poslednje razodetje svojega duhovnega očetovstva gledal s presenečenjem kot nekdo, ki prisostvuje rojstvu neokrnjene vodne žile. To je doživljal ob branju pisem katere izmed svojih hčera, napisanih z neodločno pisavo in v neravnih vrsticah:

Ganjen sem bil ob teh pismih, je pisal svojim hčeram leta 1946. Vedno so ga ganila tudi pisma njegovih sinov, kmetov in delavcev. Naj vam ne vzbuja zavisti, če rečem, da čutim posebno ljubezen do teh svojih hčera. Še več: želim si in prosim Boga, da bi tudi ve čutile isto ljubečo naklonjenost do teh svojih mlajših sestic in da bi ta duh za vedno postal tradicija in resničnost v našem Delu.^[16]

Tisti sen, ki se je začel 14. februarja 1930, je bil sedaj že trdna in obstojna resničnost.^[17]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

^[1] Prim. Narcisa González Guzmán, RHF, T-04989, str. 48. Ko so zapustili stanovanje Núñez de Balboa, je že

potekalo opremljanje drugega centra na Ulici Españoletto 24. Prošnja za pridobitev poljavne kapele s tabernakljem ima datum 26. januar 1943, blagoslov kapele pa je bil 15. marca (prim. RHF, D-15148).

[2] Prim. Narcisa González Guzmán, RHF, T-04989, str. 48.

[3] Ta redovna kongregacija – ki je vršila in še vedno vrši veliko služenje za Cerkev – je podpirala in izobraževala ženske, ki so se posvečale gospodinjskemu delu pri družinah. To je bil poklic, ki so ga iskala številna dekleta, in mnoge med njimi so potem zapustile domove, v katerih so delale, ter si ustvarile lastno družino s podporo in ljubeznijo družin, pri katerih so službovale.

[4] Prim. José Luis Múzquiz de Miguel, RHF, T-04678/1, str. 109; Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 96.

[5] Prim. Dora del Hoyo Alonso, *Sum.* 7038; Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 96.

[6] Prim. Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 100.

[7] *Prav tam*, str. 97.

[8] *Prav tam*, str. 98.

[9] *Prav tam*, str. 98. V takratnem družbenem okolju, v mnogih družinah – to je Jožefmarija doživel tudi v svoji lastni –, so osebe, ki so delale v domačem gospodinjstvu, bile del družine in zelo vključene v njeno življenje. V tistem času ni bilo neobičajno, da so tako starši kot otroci gojili globoko hvaležnost do oseb, ki so delale pri njih doma: postale so del njihove življenjske zgodbe. V krajih, kjer so se na pošten način uveljavile tovrstne storitve, je kot logična posledica prišlo do napredovanja tega poklica – ki je izrednega pomena in prinaša družbi

ogromno korist –, pa tudi do izboljšanja njegovega družbenega statusa in do razvoja nazivov, ki pripadajo osebam, ki se s temi opravili ukvarjajo. Tudi ne gre pozabiti, da so v marsikateri državi vzpostavili strokovne šole, financirane s strani javne oblasti, ki skrbijo, da tisti, ki se posvečajo takšni službi, prejmejo strokovno usposabljanje ter pridobijo ustrezne nazive in pravice.

^[10] Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 99. Jožefmarija ni nikdar pozabil usluge redovnic iz kongregacije »Hčere Brezmadežne Marije domačega služenja«, ki so jim poslale več gospodinjskih pomočnic za študentski dom. In ko je bila v Rimu ustanoviteljica kongregacije, Vicenta María López y Vicuña, razglašena za blaženo, se je udeležil tiste liturgične slovesnosti ter je še isti dan osebno šel na vrhovni sedež te redovne kongregacije, da bi jim

čestital ter jim izročil paket slaščic (prim. Álvaro del Portillo, PR, str. 587).

[¹¹] Los Rosales je dom srečanj in duhovnih vaj, ki ga vodijo članice Opus Dei v vasi Villaviciosa de Odón, nedaleč od Madrida.

[¹²] Dora del Hoyo Alonso, RHF, T-15722, str. 1.

[¹³] V Opus Dei obstaja ena sama poklicanost, znotraj katere pa je velika raznolikost med člani glede njihovih življenjskih okoliščin; več o tem in posebej o *numerarijah pomočnicah*: prim. Pedro Rodríguez, Fernando Ocariz in José Luis Illanes, *El Opus Dei en la Iglesia*, Madrid 1993, str. 179–192.

[¹⁴] Prim. Rosalía López Martínez, RHF, T-07918, str. 1; in Dora del Hoyo Alonso, PM, l. 1119v.

[15] Pismo iz Rima Joséju Maríi Hernándezu Garnici, EF-461206-1; k tej temi se vrne še ob drugih priložnostih (prim. Pismo iz Rima, EF-470214-1).

[16] Pismo iz Rima članicam Centralnega sveta Opus Dei, EF-461213-1.

[17] »Spominjam se 16. julija 1949,« pripoveduje Encarnación Ortega, »ko soopravile zvestobo – oziroma za vedno potrdile svojo pot v Delu – njegove prve tri hčere numerarije pomočnice: Dora del Hoyo, Concha Andrés in Antonia Peñuela. Naš oče se je zadržal ob kratkem klepetu z nami. Bilo je to nadvse prijetno srečanje. V nekem trenutku pa je, kakor bi razmišljal na glas, v zaupnem tonu dejal: ***Gledam vas in ne morem verjeti ... Za trenutek se ozrem nazaj, v tisti 14. februar 1930, ko na začetku svete maše nisem vedel še ničesar ... Na koncu***

maše pa sem vedel vse ... Bila je takšna tišina, da bi lahko slišal šivanko pasti; vsa naša pozornost je bila usmerjena v besede našega očeta« (Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 122).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/3-najvecji-cudez/](https://opusdei.org/sl-si/article/3-najvecji-cudez/) (7. Apr.
2026)